

1

„Pěkněj modrák, kotě. Vyváděl hodně?“ Torge čeká na Lotu v tmavé chodbě.

„Jo, vymetl se mnou cimru. Co blbne, a vůbec, kdo mu to naprášil? Ty?“ Vysoká žena s tlumokem přes rameno rázuje chodbou a plavovlasý muž se ji pokouší zadržet.

„Loty, neblbni. Po tom humberku v Lisse to nešlo zatajit. Všichni se ptali, jak Arve zemřel, a já...“

„Prostěs to vyblábolil. Skvěle, kolego.“

„Kotě,“ zjizvený popadne ženu za ramena. „Volmar není to nejhorší, co tě tu může potkat.“

„Seru na to.“

„Loto...“ něco v Torgeho hlase ji přinutí se zastavit, „prostě jen nechci, aby se stalo něco, co pak už nepůjde napravit. Známe se od doby, co jsme byli děcka...“

Lota zkrří ruce na hrudi. Pod žebry jí trne a do krku se tlačí něco, co by mohlo být pláčem, kdyby, eh, no prostě za jiných okolností.

„Tak to vybal.“

Torge si rozpačitě zamne nos. „Vy jste se s Narvikem nikdy neměli rádi...“ nechá konec věty viset ve vzduchu.

„To neměli,“ připustí Lota.

„Teď ti to chce dát sežrat a dá, jestli nebudeš šikovná. Je tu spousta zhrzenejch.“

„Torge, kurva, Torge, vždycky jsem píchala se spoustou chlapů zvenčí.“

„Ale to nebyli vampýři, Loty, to nebyla lovná.“

„Nežvaň, my jsme pro vampýry lovná, ne opačně.“

Torge si odkašle. „Tím hůř, nemyslíš?“

Škola se změnila, zatne Lota zuby, změnila se od doby, co jsme byli dětmi. Teď už tu žádné děti nejsou, ale možná zase budou, až nás pobijí nebo

až se povraždíme navzájem. Hodí vak na úzkou pryčnu a rozhlédne se. V komoře je zima jak v morně, zima, tma a špína. Položí dlaň na vlhkou zed' a vzpomene si, jak jako děti spojovali čůrky vody, které po ní stékají, do potůčků a do řek. Prstem usměrní stružku a ta se slije s druhou. Hráli si s vodou a mlátili se podhlavníky, ona, Torge a Arvid. Arvid, kterého pohřbili v horách u Lissy. Roztrěse ji zimnice a rány, které utržila od Volmara, najednou nějak víc bolí.

Tady jsem přece doma, pohne rty. Nemůž e mě odsud vyhodit Volmar, zrovna Volmar, ve kterém viděla bezmála tátu. Promluví s ním znova, po večěři.

Lota s povzdechem shodí z ramen plášť, upraví meč v pochvě a vyjde ze dveří.

Z jídelny se ozývá šum hlasů jako obvykle. Všechno je jako obvykle, pomyslí si hořce Lota, jenž e obvykle se na své kolegy těšila. Dneska ne.

Zaskřípou dveře a najednou je ticho. Večeřící se zarazili v půli pohybu, zvedli hlavy a desítky párů očí si ji měří. Torge, který si nabíral z mísy, odloží lžící.

„No, co je?“ pohne Lota rameny. „Koukáte na mou rozbitou hubu?“

Narvik se zvedne. Samozřejmě Narvik, ušklibne se v duchu Lota. Nikdy mi nezapomene, že jsem ho jako kluka shodila z kamenné zídky v zadu u šermířského sálu. Vždycky byl z jiné party.

„Koukáme na upírskou děvku,“ protáhne muž a prohrábne si rukou vlasy, nakrátko ořezané nožem. „Gryfům taky držíš?“

„Gryfům ne, ty přenechám tobě. Víš, oni maj rádi projetý zadky.“

Někdo mlaskne, zaskřípe odsouvaná židle.

„Kurvo...“

„Co tě žere, mlíčňáku? Žádná tě tu nechce pustit pod duchnu?“

Meče vyskočí z pochvy v tomtěž okamžiku a srazí se, hnané vztekem svých majitelů. V sále je ticho, jako by přihlížející čekali boj až do konce. Lota si olízne rty. Kdyby bylo nejhůř, můžu ještě křičet, pomyslí si, jako tam dole u Lissy. Můžu křičet a odpraví mě tady jako každého jiného upíra. No co. Lota odrazí Narvikův výpad, meč, který už už šlehal po jejím břiše, sklouzne stranou a hrot Lotiny zbraně rozetne Narvikovi rameno. Ve vzduchu teď visí pach krve.

„Ty svině,“ trhne hlavou Narvik a znovu pozvedne meč.

„Nelez k němu tak blízko, utluče tě,“ křikne Torge a Lota couvne.

„Ale neutluče,“ usměje se křivě. Už našla rytmus a teď se s Narvikem točí v tanci, který nemá se zasnubami nic společného.

„Neutluče.“ Teď je ráda, že strávila hodiny a hodiny kočkováním s Urianem, který je, to dá rozum, rychlejší, než člověk i zaklínač může kdy být. Narvika žene zášť, ale je příliš pomalý.

„Trochu ti to teče, poklade,“ Lotin meč zasvěští kolem soupeřovy hrudi, a ten se vyhne ráně jen s námahou. Košile mu na prsou zrudne a jídelna zašumí.

„Je pokousaná,“ křikne Narvik. Lota na okamžik strne a pohledem zabloudí k Torgemu. Ten lehce potřese hlavou.

„Tak pokousaná?“ od stolu se zvedne další z mužů. „To abych ti píchnul.“ Torge má svoje klady a loajalita je jedním z nich, napadne Lotu, když se plavovlasý zaklínač objeví za jejími zády.

„Kdyby něco, musíme se dostat ven,“ šeptne Torge. „Jo, a dělej větší ram-bajz.“

„Myslíš jako...“

„Myslím jako, aby tě slyšel Volmar, kotě.“

Rvačka je nakonec všeobecná a tak hlučná, že ji Volmar slyšet musí, ale ještě dřív než on přijde Ingolf, mistr Ingolf, kterému šla Lota vždyc-ky radši z cesty. Často mu ulítla ruka, zvlášť když mu začal docházet havraní prach. Teď stojí ve dveřích, rty sevřené a mlčky si prohlíží zpřevra-čené stoly.

„Kdo se rval první?“ zeptá se a Lotu začne kousat v břicho stejně jako před desítkami let.

„Já,“ přizná.

„Výborně, přijela jsi odpoledne a už se rveš. Kdo další?“

„Je to upírka,“ zavrčí Narvik sverpě. Ingolf nadzvedne obočí.

„Tak upírka? Myslel jsem, že je tady od nás. Padejte dolů, oba dva. A vy ostatní tu uklidte. Okamžitě.“

Stoly se pomalu vracejí zpátky na nohy a Lota se protáhne dveřmi na chodbu. Ingolf je poslední, s kým chce mluvit. Narvik vyjde na chodbu za ní.

„Doufám, že tě odsud vypráskaj, čubko,“ zavrčí a Lota v jeho hlase slyší ozvěnu jejich dětských rvaček. Jako spratci, pomyslí si Lota, pořád stejný.

„Jako spratci,“ ozve se za jejími zády. Ingolf ji postrčí před sebou.

„Zapomnělas, kudy se jde dolů?“

„To se nezapomíná,“ usklíbne se Lota. „Tolik silných zážitků.“

Ingolf ji popadne za paži a pozorně si ji prohlíží vybledlýma očima.

„Jsi jiná.“

„Hovno,“ odsekne Lota neuctivě.

„Ale jsi,“ zasměje se Ingolf chraptivě. „Ještě loni by tě Narvik dokázal prohodit oknem.“

Jako děti téhle místnosti říkali různě. Mučírna, to znělo strašidelně, bicí budka, klepárna, díra... až později jí došlo, že se tu většinu času docela obyčejně schůzují a k výkonu tělesných trestů se vymrzlá světlice používá jen kvůli relativní odlehlosti. Lota se rozhledne po holých zdech.

„Jak to, že už tu nejsou žádný děti, mistře Ingolfe?“

Sedovlasý muž k ní obrátí hlavu. „Ale jsou. Volmar má v práci nějaké sourozence, kluka a holku. Víc není potřeba, v posledních letech nemáme velké ztráty.“

„Ne? Letos to schytl Arvid, slyšela jsem, že umřel taky Odo, Luca je zmračená...“

Ingolf mlaskne. „Pravda, ale o tom jsme sem mluvit nepřišli, že ne?“

Lota sepne ruce pod bradou. „Ne, nejspíš ne.“

„Proč jste se servali?“

Narvik si uplivne a Lota se pomalu otočí k Ingolfovi. Něco je jiné, uvědomí si, ale ještě pořád jsem tady doma.

„No, Narviku?!“

Zaklínač pokrčí rameny. „Nemá tu co dělat. To si nemyslím jen já, myslíme si to všichni. Vojáci si taky nenechají v ležení čubku, co se válí s nepřitelem.“

„My nejsme vojáci,“ opáčí Ingolf studeně. „A nevšiml jsem si, že by si to mysleli všichni. Všem by se Lota s Torgem neubránili.“

Zaklínačka se usměje. „Takhle, já s Narvikem, Torgem, Detlefem a Jašou jsme se rvali. Ostatní se nás pokoušeli dostat od sebe. Možná že byste s Volmarem měli...“ zadívá se na Ingolfa a ten jí zabodne prst do hrudi.

„Neopovažuj se mě poučovat, beruško. Já vím moc dobře, co jsme s Volmarem měli. Narviku, vypadni. Venku je spousta dřeva, jdi si vybit vztek tam.“

„Je už tma,“ namítne Narvik.

„Na to jsem se neptal. Ještě si promluvíme.“

„Ale...“ dál se zaklínač nedostane. Ingolf načrtl do vzduchu runu a Narvik se se zasténáním svezl na zem.

„Mlč a dělej, co ti říkám, synku. Pokud cítíš potřebu dál pokračovat takhle, rozluč se se zbytkem kůže na zádech.“

„Ano, mistře,“ pud sebezáchovy velí Narvikovi dostat se rychle z dosahu Ingolfových znamení. Sebere se ze země a zmizí jako duch. Lota se usmívá. Ať je to jakkoli, některé věci se tu nezměnily.

„A ty se nesměj, děvče,“ Ingolf se prudce obrátí k šklebící se Lotě a ta spěšně úsměv zakryje dlaní. „Taky nejsem moc nadšený, že líháš s vampýrem. Nikdo tady.“

Lota si odkašle.

„Proč to tak vadí? S vampýry nebojujeme a nikdy jsme nebojovali, tak snad...“

„Najdu ti v kronikách, kolik našich vampové zabili, chceš?“

Zaklínačka v rozpacích zatočí prstenem, který má na ukazováčku.

„Proč to děláš?“ pokračuje Ingolf. „Kvůli tomuhle?“ Nakloní se přes stůl a zatahá ji za rukáv.

„Tomuhle?“

„Halena za desítky kuldů, boty s gagátovým zdobením, v maštali nákladní kuň. Nevyčítám ti, že si od něj bereš peníze, ženské to tak dělají, ale je to krvepijec. Jak je starý, co? Řekl ti? Až ho přestaneš bavit, zabije tě.“

Lota přivře oči a za víčky znovu vidí sténajícího Uriana, blyškové zuby, olivovou kůži na svalnatém bříše, slabiny.

„Slabiny tvoje jak slabiny hřebců...“ zašeptá mechanicky.

„Cože?“ vyjede na ni Ingolf.

„Ale nic. Uriáš píše básně.“

„Odkdy se zajímáš o básně, hm? Zrovna ty. Když jsem s vámi četl eposy, vždycky's nejdýš koukala z okna nebo házela po Arvidovi ohryzky z jablek.“

„Vyrostla jsem,“ pokrčí Lota rameny.

„Možná,“ ušklibne se Ingolf pochybovačně. „Ale moc na to nesázím. Dobře, vyrostla jsi a taháš se s vampýrem, co píše básně. Proč ses potom vrátila?“

Lota polkne.

„Mistře...“

„Ty holčičí manýry si nech od cesty. Neohlížela ses na regule, když sis s ním začala, tak tu teď nehraj komedii. Tak proč?“

„No, nemusela jsem, ale... žiju tu přece od dětství. Chtěla jsem to Volmarovi vysvětlit.“

„Koukám, že zatím to vysvětlil on tobě,“ ukáže Ingolf na modřinu pod okem a na roztržený ret. „A ty se divíš, vid?“

„Divím,“ připustí Lota.

„Vždycky samý Loty sem, Loty tam... Měl tě jako vlastní.“

„No.“

„Teď tě má taky jako vlastní,“ uchechtne se Ingolf. „Spustila ses s upírem, tak tě seřezal. Ono ho to přejde.“

„Myslíš?“

„Smířil se s horšíma věcma. Já ostatně taky.“

„Co máš na mysli?“ Lota zpozorní.

„Tvého otce, co jiného. Vlastně se ani nemůžeme divit, že si hledáš partnera, eh, sobě rovného.“

„Jdi se bodnout.“ Tohle se mistrům běžně neříká, rozhodně ne tady, ale Lota si to uvědomila příliš pozdě.

Ingolf založí ruce na prsou. „Ale, beruška bude ještě drzá. Já nejsem Volmar, ale...“

„Trefit mě můžeš taky, já vím.“ Najednou si připadá prastará a hrozně unavená.

„Ale no tak...“

„Promiň.“

„Jdi spát,“ doporučí jí Ingolf a položí jí dlaň na rameno. „Volmarovi se to rozleží.“

„Díky,“ broukne vděčně Lota a vykročí ke dveřím.

„Ty, Loty, zůstalo doufám jen u muchlání v posteli.“

Lota se kousne do jazyka. Torge mlčel. Starej dobrej Torge.

„Jasně. Nemám zuby až na bradu, jestli jsi myslel tohle.“

Ingolf se na ni zamyšleně zadívá.

„Ne? Tak padej.“

Když Lota za sebou zavírá dveře, sype Ingolf z malé krabičky na desku stolu černý prach.

Lota se převalí na lůžku. Odvykla tvrdým postelím, pohankové kaši, fackám, odvykla spát sama. Za očima se jí míhají obrazy. První setkání s Urianem, vesnický hřbitov, bojující vampýři a mokro v botách. Měla se od něj trhnout tenkrát? Nebo po tom, co ji vyhrál na zubaté v horách u Lissy? Jistě, kousnul ji. Torge o tom mlčel, a mlčí i ona. Jak má Volmarovi říct, že bez krve slábne, jak má Ingolfa přesvědčit, že není upírka, i když ji pokousal vampýr a i když jen díky tomu přežila?

Notburga, napadne Lotu, měla by si promluvit s Notburgou. Možná už nemá ve Škole rozhodující slovo, ale vyslechne ji, už jen proto, že je tak stará. Zaklínačka si zimomřivě přitáhne příkrývku až k bradě. Možná měl Urian pravdu, když říkal, že by měla zůstat s ním v zámečku za Met-sou, v pohodlné posteli, vyléčit si rány, odpočinout si. Rok za rokem je to horší, únava na ni doléhá, únava a smutek. Kolem je příliš mnoho mrtvých a Lota už není tak mladá jako dřív. Havraní prach a pitky už nepomáhají od všech bolestí a ráno se hůř vstává. Jakkpak se asi vstává Ingolfovi, dumá zaklínačka. Jak se mu vstává a co si ráno dává pod jazyk, aby to vůbec dokázal? Pod okenicemi se do světnice dere ledový vítr a Lota se natáhne po kožešinou podšitém plášti. Zkurvená zima.

Z polospánku ji probere klepání na dveře.

„Kdo je tam?“ Ruka rozespale hmatá po meči.

„Torge,“ zavrčí ten za dveřmi.

„Co je?“

„Co by? Pojd' spát ke mně, musíš tam mít zimu.“

„Mám tu zimu,“ přizná Lota a se zívnutím se omotá do pláště. Z lůžka sebere deku a meč a šourá se ke dveřím.

„Dělej, kotě. Jsem bosý.“

U Torgeho je o poznání tepleji, možná proto, že je okno zatlučené starou příkrývkou a u postele stojí měděné ohřívadlo, plné uhlíků.

„Do řiti, tohle jsem si měla pořídit taky,“ ozve se Lota závistivě.

„Nefňukej, zahřeju tě já. S ženskejma je to tu letos slabý.“

„Zoja ti nedává?“ zajímá se zaklínačka zlomyslně. „A Brigita taky ne? A Apolena?“

„Apolena je mrtvá, holčičko,“ odhrne Torge příkrývku, „a Zoja teď drží s Delfem. Lovili spolu přes léto.“

„Lovili, jo?“

„Prej se v Posensku dostali do problémů,“ broukne muž a vklouzne do postele.

„V Posensku se dostane do problémů každé,“ Lota stáhla holínky a zvedla nohy na pelest, „měli bychom tam přestat jezdit. Ty jejich zákony proti pobuřování na tebe můžou použít vždycky.“

Torge mlčí a dlaní se urputně snaží dostat Lotě pod košili.

„Máš ledový ruce,“ zavřískne žena.

„Ty zas zadek. Pojd' se schovat.“

Postel zběsile praská pod těly, která se snaží najít polohu dostatečně přijatelnou pro daný účel.

„Blíž,“ syčí Lota.

„Vždyť jsem blízko.“

„Ještě blíž.“

„Takhle bude postel mlátit do zdi,“ namítá Torge a v hlase má smích.

„Vadí ti to?“

Teď už muž neodpoví, postel zaskřípe a její čelo narazí do omlácené omítky. Lota zatne zuby, její tělo se prohne jako tisový luk a prsty přeběhnou po Torgeho žebrech.

Na zeď světlice dopadne pěst.

„Je noc, kurva,“ ozve se odvedle. „Chci spát.“

„Víš, co ti na to, vid?“ zamumlá Torge tiše a položí ruce Lotě kolem pasu.

„Zvedni se víc, kotě, ať tam pořádně můžu.“

♦ ♦ ♦

„Fuj, on už to někdo jednou jed?“

Lota se znechuceně dívá do hrnce s kaší.

„Hele, Loty, z kterého zámku jsi přišla?“ Tara, žena se širokými rameny a velkýma rukama, ji odstrčí. „Já si teda dám.“

„Můžeš i za mne,“ Lota bojuje se svým žaludkem. „Smrdí to děsně.“

Ráno je na rvačku příliš ospalé, ti, kdo se přišli nasnídat, apaticky hledí do hliněných misek a ani Lotina přítomnost je nevyburcuje.

„Torge, kde je Notburga?“ přisedne si Lota na konec dlouhého stolu.

„Mistryně? Už sem nechodí, zvláště v zimě ne. Lézt po schodech ji zmáhá, tak jí u sebe.“

„Hm.“ Lota usrkne odvaru z bylin a zkříví tvář.

„Kdo tu teď vaří?“

„Pořád starej Just.“

„V tom případě už je senilní.“ Lota si vzpomene na „starýho Justa“, který byl starý dokonce už v době, kdy ona byla děvče. Zkřivený mužík se drží, jen co je pravda, ale vařit se nenaučil ani za desítky let. Zvedne se od stolu.

„Kam jdeš?“

„Poprosit ho o horkou vodu. Kořalku ještě mám.“

„Hele, myslel jsem, že to chceš s Volmarem urovnat. Když tě po ránu uvidí s hrnkem pálenky, máš průser.“